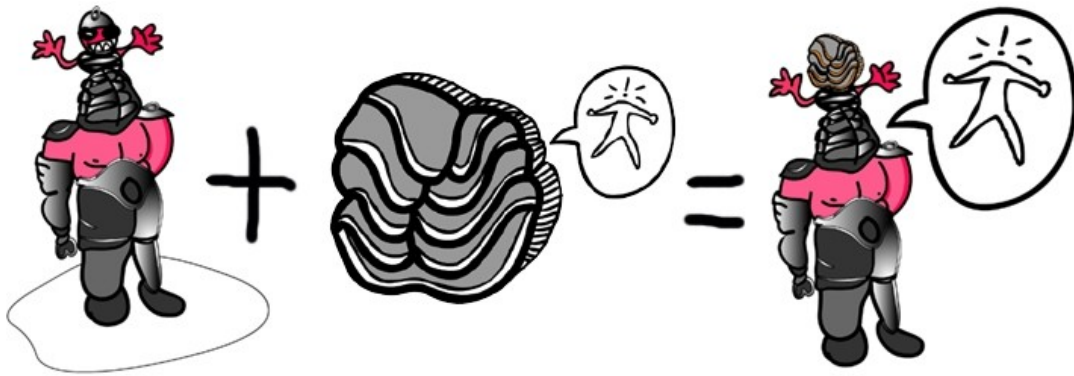

DERRITAXES

NÚMERO 1 / Xuño 2008

Na procura

Derritaxes, <http://derritaxes.proxectoderriba.org>

Proxecto derriba
Edicións

ISSN: 1988-9089

Galiza

Info: derritaxes@proxectoderriba.org

EDITORIAL

Na procura

A F. J. V. F.

Hoxe, na primeira década do s. XXI semella algo irrefutábel a concatenación existente entre linguaxe e pensamento, sociedade e estado, ou economía e política. I é así non por causa dun suposto progreso no que o pensamento avanza dende a precariedade até a autonomía, cando supersticións e ideais se superan polo bo facer e pola madurez da razón moderna.

Tampouco é así porque na postmodernidade esta idea de progreso se vira refutada a si mesma nos ss. XIX-XX, resultado dun conxunto de experiencias socio-políticas que mostraron de seu que iso de avanzar e retroceder non está nada claro en termos absolutos. Máis ben un dos motivos é que neste intre que vivimos aparece e se desoculta o *pastiche* formado por tódalas diferenzas, tódalas heteroxeneidades, tódolos matices que viven xa subsumidos uns polos outros. I esta é tamén unha definición de *postmodernidade*, a saber, o reino da homoxeneidade, tamén alá onde se presenta como unión do diverso, como respecto das diferenzas.

Aínda que non debemos esquecer que un *pastiche* significa, no francés que aínda conserva por enteiro, certamente unha mestura heteroxénea de cousas, mais primeiramente quere dicir (e todo “querer-dicir” marca xa un problema doutra fondura) amalgama de cousas co fin de suplantar un orixinal, imitación de anacos de obras diversas para que parezan de creación propia. Aparencia e falsificación, pois. Un *pastiche* fala sempre en francés, mais tamén en galego ou en castelán, de imitacións, copias e plaxios, e a súa sonoridade ten a frecuencia e o ritmo dun *pot-pourri*.

Os froitos desta situación aparecen especialmente dentro da política mais os seus rizomas xurdiron tal vez na articulación de linguaxes, na lectura de textos, na interpretación de situacións concretas que ían alén delas, que levaban consigo un xeito de entender a realidade. Ás veces non somos conscientes de todo o que presupón a nosa visión do mundo, de canta parte do noso inconsciente se reflicte nas lecturas que facemos, nos pensamentos que expresamos.

A un nivel xeral este problema se está vivindo hoxe en Europa, dende a dilucidación da súa identidade, o seu papel, as súas coordenadas e premisas, até como e por que dar forma a un proxecto novo. Que rastros e pegadas restan en Europa, na construción da política, dunha utopía? Cal é a marca que ela resiste dentro súa, na súa apertura, no seu desenvolvemento? E como condiciona ese resto ao seu (re)aparecer?

Do mesmo xeito, quizais a linguaxe filosófica da segunda metade do s. XX imprimiu unha marca muda ao pensamento político, dende Heidegger a Jameson, pasando por Guattari e Deleuze, e tal vez sexa iso o que retorna, o que repite, o que (re)aparece cando a novidade asoma o fociño, sexa como algo chamado Europa, Socialismo do s. XXI, posthumano ou ciborg.

O papel da técnica e a tecnoloxía unido ao dominio absoluto que se consegue mediante o uso de mecanismos de control da subxectividade -que desembocan en produción semántica controlada para provocar opinión pública e discurso pre-establecido- o consideramos vital en tódalas súas fauces, dende a visión da técnica que se sustrae da postura heideggeriana aos esbozos dela en Deleuze ou á ciencia-ficción postulada na *tecnoliberación* e o *manifesto ciborg*.

En todo caso a tecnoloxía ten que pasar necesariamente por unha relación coa ecoloxía, sexa esta de carácter medioambiental, social ou mental (Guattari *dixit*). Tamén precisa unha reflexión sobre a máquina natureza-ser humano-tecnoloxía, como diríamos en palabras de *O Antiedipo* de Deleuze e Guattari.

Seguindo por este rego, continuando *na procura*, polo menos daremos conta de boa parte do presuposto neste *pastiche*.

DOCUMENTOS

A Utopía en Europa ou a malla das mallas. Sören Hauser

Occidente en xeral e Europa en particular viven unha realidade histórica que veu chamándose dende fai xa uns cantos anos *globalización*. A globalización representa un triunfo absoluto por parte do sistema capitalista con respecto ás diferentes alternativas que hasta o momento conviviran con el.

Algunhas das características da globalización son o desenvolvemento do traballo inmaterial e a aparición da deslocalización como fenómeno dominante na produción e distribución dos bens e as riquezas por parte dos intereses corporativistas. Estes transformáronse en gran medida en empresas transnacionais, non dependentes das normas internas de ningún estado e cun poder de acción que abarca a decenas de países. A transnacionalización ocúpase así mesmo de manter interconectados a centos de millóns de persoas. O fenómeno chegou a tal magnitude que ante un problema, por exemplo, co noso teléfono móbil, a chamada que realizamos ao servizo de atención ao cliente é recollida dende un país a 20000 km. de distancia do noso e cunhas leis totalmente distintas ás nosas. Do mesmo xeito, unha peza de roupa con etiqueta de produción orixinaria de Europa é producida realmente noutro continente para volver aquí soamente para o trámite de colocarlle dita etiqueta... É un proceso, pois, dalgún modo interdependente.

Socialmente, a interdependencia na globalización preséntanos tamén moitos problemas. En todo o global existen marxes, e nunha realidade globalizada vivimos unha situación na que se nos presenta o homoxéneo como o único real, como aquilo que pecha o sistema, o conxunto. Pero a marxe non se pode traer ao centro, ou o que é o mesmo, non todo residuo se pode asimilar.

Do acontecemento ou por que xa non máis heideggerianismo. Frank Hauser

Os obxectivos que se propoñen neste texto pasan por un intento de clarificar que implicacións comporta o emprego do termo "acontecemento" para referirse a un momento de transformación política, ata onde sabemos elevado a noción técnica de forma destacábel por primeira vez por Heidegger. Comezarase intentando ofrecer unha pequena crítica do termo en Heidegger para pasar a reflexións moito menos académicas e dun carácter certamente máis persoal e programático.

Ecoloxía e produción de subxectividade. De Guattari ao ciborg. Sören Hauser e D@n Hauser.

Félix Guattari na súa obra *Las tres ecoloxías* (Valencia, Pre-textos), desenvolve a noción de «ecosofía» que descansa sobre tres ecoloxías. A primeira, «medioambiental», é a demarcación ecolóxica ordinaria. O que nós desenvolveremos como parte fundamental desta ecoloxía é a relación «quecemento climático»-«globalización»-«Capitalismo Mundial Integrado».

A segunda, a «ecoloxía social», consiste en opoñerse a este CMI, recreando espazos de economía individual, autónoma, e relacións sociais ou familiares «reinventados»: Tales poden ser os casos, ao noso modo de ver, das «ecoaldeas» (recuperando a natureza dende unha visión pretecnolóxica) ou a «tecnoliberación» (co visor posto na tecnoloxía como canle liberadora en tempo postmoderno); finalmente, a «ecoloxía mental» que, para o Guattari experto en psicanálise permite a rehabilitación da subxectividade, da singularidade: por suposto aquí entraría en xogo no noso texto o papel do desexo e a produción de subxectividade, traballo inmaterial, etc. co que nos atopamos hoxe en día no intento de construíres en común unha malla informativa, colaborativa, etc. que de lugar a unha nova concepción de traballo.

A tese de O Anti-Edipo. Mano Hauser.

A tese de *O antiedipo, capitalismo e esquizofrenia* baséase nun estudo das sociedades chamadas “corpus sociais”, que ao longo da historia foron e deviron. A tese é que non hai senón un só modo de ser do corpus social, ou mellor, un mesmo modo que varía ao longo da historia segundo diferentes formas que, como veremos, dalgunha maneira se involucran e se fan consecuentes, as unhas ás outras. O primeiro punto a destacar é o modo en que estes corpus, as sociedades, son máquinas: estruturas que funcionan alén do organismo vivo, alén desa continuidade do vivo na natureza e que, sen embargo, nós temos que comprender dalgunha maneira tamén na natureza.

ENTREVISTA

François Houtart: socialista no século XXI – Txito Hauser

CONTEXTOS

Carta del mago blando de triunfo – Mano Hauser

RESEÑA

Posthumano, la vida después del hombre – Txito Hauser

DERIVAS

Amor a cachón – Drocha Hauser

Heiner Müller. Peza Vital – Oskar Hauser